

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **D. M. H.**, narozený „X“, st. příslušnost Vietnam
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Jakubem Backou,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2018, č. j. KRPU-167845-26/ČJ-2018-040022,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění ze dne 26. 9. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pátání a eskort, ze dne 24. 8. 2018, č. j. KRPU-167845-26/ČJ-2018-040022, kterým byl žalobce podle § 129 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba trvání jeho zajištění na 90 dnů od okamžiku omezení svobody.

Žaloba

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že žalobce hodlal na území Německa požádat o azyl. Za tímto účelem údajně do Německa cestoval. Žalovaný se však tímto tvrzením žalobce ve vztahu k eventuelním azylovým důvodům, tedy k případné vážné újmě, která žalobci může ve Vietnamu hrozit, vůbec nezabýval. V důsledku toho je dle jeho názoru žalobou napadené rozhodnutí zatíženo nepřezkoumatelností, která nemůže být zhojena v řízení před soudem. V tomto směru poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, sp. zn. 5 Azs 236/2015, ze kterého vyplývá, že při zajištění cizince se musí správní orgán vypořádat s tím, zda je alespoň potenciálně vyhoštění možné s ohledem na případnou hrozbu vážné újmy, která by mohla cizinci hrozit při jeho vyhoštění do země původu. Žalobce trval na tom, že žalovaný i přes znalost tvrzení žalobce, že chtěl v Německu získat mezinárodní ochranu, se s touto skutečností nikterak nevypořádal a zcela přehlé skutečnosti nasvědčující existenci vážné újmy, čímž se opomněl jakkoliv vyjádřit k míře realizovatelnosti účelu zajištění. V tom spatřuje žalobce nezákonnost rozhodnutí. Ačkoliv bylo přinejmenším pravděpodobné, že za snahou žalobce o podání žádosti o mezinárodní ochranu mohou stát azylově relevantní důvody, tedy případně i existence vážné újmy, která žalobci hrozí v jeho vlasti (což dle žalobce s ohledem na politickou situaci ve Vietnamu nelze vyloučit), žalovaný se s případnou vážnou újmu hrozící žalobci nikterak nezabýval a důvody jeho snahy o podání žádosti o mezinárodní ochranu v Německu nezjišťoval.

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě stručně zrekapituloval výpovědi žalobce před správními orgány v Německu i před žalovaným. Uvedl, že žalobce byl z Německa vrácen v rámci bilaterální dohody o navracení neoprávněně pobývajících občanů třetích zemí (neadmisní dohoda). Žalobce tedy měl možnost v Německu o azyl požádat, ale tuto možnost nevyužil. Sam ve své výpovědi uvedl, že mu není známa žádná překážka návratu do země původu a není žádný důvod, který by mu bránil v návratu. Současně žalovaný zdůraznil, že v době vydání rozhodnutí měl k dispozici závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobce zpět do Vietnamu. V tomto závazném stanovisku je uvedeno, že návrat žalobce do Vietnamu je možný. Po řádném poučení o možnosti požádat v České republice o mezinárodní ochranu žalobce o mezinárodní ochranu dne 25. 8. 2018 sice požádal, ale řízení o této žádosti bylo zastaveno dne 11. 9. 2018, neboť žalobce svůj návrh vzal zpět. Dle žalobce podání žádosti o azyl bylo účelové, vedené snahou docílit propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4. Žalovaný tedy trval na tom, že se výslovně zabýval okruhem otázek, na které poukazuje žalobce. K otázkám možných překážek vycestování vytěžil nejen samotného žalobce, který sám žádné nezmínil, ale navíc si opatřil i závazné stanovisko k možnosti vycestování, ve kterém je jednoznačně uvedeno, že vycestování žalobce je možné. Také odkaz na rozsudek nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 236/2015 považuje žalobce za nepřipadný, neboť možnými překážkami vycestování se žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí výslovně zabýval, vytěžil k nim samotného žalobce a opatřil si potřebné další podklady k jejich posouzení. Dále poukázal žalovaný na skutečnost, že žalobce žádné relevantní důvody, pro které by nemohlo být uskutečněno jeho vycestování do Vietnamu, neuvedl ani ve své žalobě.

Posouzení soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhl ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl převzat od německých orgánů v rámci readmisní dohody. Uvedl, že Vietnam opustil, aby mohl navštívit svou přítelkyni, která žije v Německu a aby tam požádal o azyl. V Německu chtěl pobývat několik týdnů a pak se chtěl vrátit i s přítelkyní zpět do Vietnamu. Ovšem kontakt na svou přítelkyni nemá a ani neví, kde v Německu bydlí. Správní orgán se žalobce v rámci výslechu provedeného dne 23. 8. 2018 výslovně dotázal, zda zná nějaký důvod, který mu brání v návratu do Vietnamské socialistické republiky. Na tuto otázku žalobce odpověděl, že nezná žádný závažný důvod, který by mu bránil v návratu do Vietnamu, jen bude smutný, že neuvidí svou přítelkyni. Dále se správní orgán žalobce výslovně dotázal, zda zná na území České republiky či v některém členském státě Evropské unie nějaké překážky, které by bránily jeho správnímu vyhoštění. Na tuto otázku žalobce odpověděl, že nikoli. K dotazu správního orgánu, jaká je intenzita žalobcových vazeb ke státu, jehož je státním občanem, uvedl, že je to jeho domov, jeho vlast, je Vietnamcem a má tam dům a firmu. Z obsahu správního spisu rovněž vyplývá, že správní orgán si opatřil dokument vyhotovený Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky, ze dne 10. 11. 2017 – Vietnam, bezpečnostní a politická situace v zemi. S tímto dokumentem byl žalobce seznámen. Před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí si opatřil správní orgán rovněž závazné

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, k otázce možnosti vycestování žalobce do země původu ze dne 24. 8. 2018, č. j. KRPÚ-167845-25/ČJ-2018-040022, ev. č. ZS43644. V tomto závazném stanovisku je výslovně uvedeno, že vycestování žalobce do Vietnamu je možné.

8. Jedinou námitkou, kterou žalobce uplatnil ve své žalobě, byla námitka, že se žalovaný nezabýval otázkou, zda vzhledem ke skutečnosti, že žalobce hodlal podat v Německu žádost o azyl, neexistuje eventuální hrozba vážné újmy v případě žalobcova návratu do Vietnamu. Jak vyplývá z výše rekapitulovaného obsahu správního spisu, žalovaný si před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí opatřil potřebné podklady k posouzení možnosti vycestování žalobce do země původu, a to zprávu Ministerstva vnitra a závazné stanovisko týkající se přímo osoby žalobce. Z předmětné zprávy nevyplývaly žádné skutečnosti, které by bránily návratu žalobce, a zmíněné závazné stanovisko výslovně uvedlo, že návrat žalobce do Vietnamu je možný. V rámci výsledků provedené před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí se rovněž žalovaný dotazoval žalobce, zda existuje nějaký důvod, který by mu bránil v návratu do Vietnamu. Sám žalobce na tuto otázku odpověděl negativně. Stejně odpověděl i na dotaz, zda zná nějaké překážky, které by bránily jeho správnímu vyhoštění. I z odpovědi o vztahu žalobce k zemi nevyplývá žádný negativní vztah k Vietnamu ani žádné obavy z návratu.
9. Výše uvedené skutečnosti žalovaný nejen zjistil v rámci správního řízení, ale vtělil je i do odůvodnění samotného žalobou napadeného rozhodnutí, kdy na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí, kde se zabýval otázkou potenciální realizovatelnosti vyhoštění žalobce, tedy realizovatelností důvodu, pro který byl žalobce zajištěn, výslovně poukázal na žalobcovi výroky z provedeného výsledku a obsah informace Ministerstva vnitra o zemi původu a závazného stanoviska k možnosti jeho vycestování. Žalovaný se tedy s otázkou, zda v případě žalobce existují azylově relevantní důvody nemožnosti vycestování do země původu, zabýval a na základě zjištěných skutečností dospěl k závěru, že správní vyhoštění, za jehož účelem byl žalobce zajištěn, je potenciálně realizovatelné, neboť nebyly úřední činností zjištěny žádné překážky bránící návratu žalobce do jeho země původu a žalobce ani žádné takové konkrétní překážky neuvedl.
10. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že žalobcova námitka je zcela nedůvodná.
11. S ohledem na shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
12. Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 4. října 2018

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.